

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 24 czerwca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče – Słowenia) – Hotel Sava Rogaška, Gostinstvo, turizem in storitve, d.o.o./Republika Slovenija

(Sprawa C-207/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zbliżanie ustawodawstw — Naturalne wody mineralne — Dyrektywa 2009/54/WE — Artykuł 8 ust. 2 — Załącznik I — Zakaz wprowadzania do obrotu „naturalnej wody mineralnej pochodzącej z jednego i tego samego źródła” pod wieloma oznaczeniami handlowymi — Pojęcie)

(2015/C 279/17)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Hotel Sava Rogaška, Gostinstvo, turizem in storitve, d.o.o.

Strona pozwana: Republika Slovenija

Sentencja

Pojęcie „naturalnej wody mineralnej pochodzącej z jednego i tego samego źródła” zawarte w art. 8 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/54/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie wydobywania i wprowadzania do obrotu naturalnych wód mineralnych należy interpretować w ten sposób, że oznacza ono naturalną wodę mineralną wydobywaną z jednego lub z wielu ujęć naturalnych lub wierconych, która pochodzi z jednego i tego samego złoża podziemnego lub z jednego i tego samego poziomu wodonośnego, jeśli w świetle kryteriów wskazanych w załączniku I do wspomnianej dyrektywy we wszystkich tych ujęciach naturalnych lub wierconych woda ta posiada identyczne właściwości pozostające stałe w granicach naturalnych fluktuacji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 202 z 30.6.2014.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 25 czerwca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Mannheim – Niemcy) – Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH/Gerhard und Jürgen Vogel GbR, Jürgen Vogel, Gerhard Vogel

(Sprawa C-242/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Wspólnotowa ochrona odmian roślin — Rozporządzenie (WE) nr 2100/94 — Odstępstwo przewidziane w art. 14 — Korzystanie przez rolnika z materiału ze zbioru chronionej odmiany roślin bez upoważnienia posiadacza prawa — Obowiązek zapłaty przez rolników godziwego wynagrodzenia za to korzystanie — Termin, w jakim należy uiścić to wynagrodzenie, aby móc skorzystać z odstępstwa — Możliwość powołania się przez posiadacza prawa do ochrony odmiany na art. 94 — Naruszenie]

(2015/C 279/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Mannheim

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH

Strona pozwana: Gerhard und Jürgen Vogel GbR, Jürgen Vogel, Gerhard Vogel

Sentencja

Aby móc skorzystać z przewidzianego w art. 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin odstępstwa od obowiązku uzyskania upoważnienia od posiadacza prawa do ochrony danej odmiany roślin, rolnik, który wykorzystał materiał rozmnożeniowy chronionej odmiany roślin uzyskany z własnej uprawy (materiał siewny z gospodarstwa) bez zawarcia na to uprzednio umowy z posiadaczem prawa do ochrony danej odmiany roślin, jest zobowiązany do zapłaty godziwego wynagrodzenia należnego na podstawie tego art. 14 ust. 3 tiret czwarte w terminie upływającym na koniec roku gospodarczego, w którym to wykorzystanie miało miejsce, to jest najpóźniej w dniu 30 czerwca następującym po dniu powtórnego wysiewu.

(¹) Dz.U. C 303 z 8.9.2014.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 25 czerwca 2015 r. – Komisja Europejska/Rzeczpospolita Polska

(Sprawa C-303/14) (¹)

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Rozporządzenie (WE) nr 842/2006 — Szkolenia i certyfikacja — Obowiązek powiadomienia — Sankcje — Rozporządzenia (WE) nr 303/2008, (WE) nr 304/2008, (WE) nr 305/2008, (WE) nr 306/2008, (WE) nr 307/2008 i (WE) nr 308/2008]

(2015/C 279/19)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Mifsud-Bonnici, K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) W wyniku niepodania Komisji Europejskiej wymaganych informacji w zakresie jednostek certyfikujących personel i przedsiębiorstwa, a także nazw certyfikatów wydawanych personelowi i przedsiębiorstwom, zaangażowanym w działania związane z niektórymi fluorowanymi gazami cieplarnianymi oraz informacji o przepisach krajowych dotyczących sankcji za naruszenie przepisów rozporządzenia (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 5 ust. 2 i art. 13 ust. 2 tego rozporządzenia, art. 12 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 303/2008 z dnia 2 kwietnia 2008 r. ustanawiającego na mocy rozporządzenia nr 842/2006 minimalne wymagania i warunki dotyczące wzajemnego uznawania certyfikacji przedsiębiorstw i personelu w odniesieniu do stacjonarnych urządzeń chłodniczych, klimatyzacyjnych i pomp ciepła zawierających fluorowane gazy cieplarniane, art. 12 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 304/2008 z dnia 2 kwietnia 2008 r. ustanawiającego na mocy rozporządzenia nr 842/2006 minimalne wymagania i warunki dotyczące wzajemnego uznawania certyfikacji przedsiębiorstw i personelu w odniesieniu do stacjonarnych systemów ochrony przeciwpożarowej i gaśnic zawierających niektóre fluorowane gazy cieplarniane, art. 7 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 305/2008 z dnia 2 kwietnia 2008 r. ustanawiającego na mocy rozporządzenia nr 842/2006 minimalne wymagania i warunki dotyczące wzajemnego uznawania certyfikacji personelu dokonującego odzysku fluorowanych gazów cieplarnianych z rozdzielnic wysokiego napięcia, art. 6 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 306/2008 z dnia 2 kwietnia 2008 r. ustanawiającego na mocy rozporządzenia nr 842/2006 minimalne wymagania i warunki wzajemnego uznawania certyfikacji personelu dokonującego odzysku rozpuszczalników na bazie fluorowanych gazów cieplarnianych z urządzeń, art. 4 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 307/2008 z dnia 2 kwietnia 2008 r. ustanawiającego na mocy rozporządzenia nr 842/2006 minimalne wymagania w zakresie programów szkoleniowych oraz warunki wzajemnego uznawania zaświadczeń o odbytych szkoleniach dla personelu w odniesieniu do wykorzystywanych w niektórych pojazdach silnikowych systemów klimatyzacyjnych zawierających niektóre fluorowane gazy cieplarniane, a także art. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 308/2008 z dnia 2 kwietnia 2008 r. określającego zgodnie z rozporządzeniem nr 842/2006 formę powiadomienia o programach szkoleń i certyfikacji państw członkowskich.